

17.5.2005

864/4/04

Ratkaisija: Apulaisoikeusasiamies Ilkka Rautio

Esittelijä: Oikeusasiamiehensihteeri Mikko Sarja

VIRHEELLISESTI MYÖNNETYN ETUUDEN TAKAISINPERINTÄ

1

KANTELU

Kantelija pyysi 29.3.2004 päivätyssä kirjeessään oikeusasiamiestä tutkimaan Palvelualojen työttömyyskassan menettelyn lainmukaisuuden työttömyyspäivärahan maksamista koskeneessa päätöksenteossa ja rahojen takaisinperinnässä.

Kantelijan kertoman mukaan hänelle oli työttömyyskassan tekemän virheen johdosta maksettu liikaa etuuksia, joita nyt perittiin häneltä takaisin. Kantelija katsoo työttömyyskassan virheellisiä päätöksiä tehdessään laiminlyöneen velvollisuutensa selvittää työttömyysturvalainsäädännön muutoksen vaikutukset hänen oikeusasemaansa ja oikeuteensa saada po. etuuksia. Kantelija on korostanut toimineensa itse vilpittömässä mielessä, minkä vuoksi toteutettu takaisinperintä on hänen kannaltaan kohtuuton.

Kantelija on tyytymätön myös siihen, ettei hänelle ollut missään vaiheessa kerrottu työttömyysturvalainsäädännön muutoksesta, joka sittemmin oli vaikuttanut kielteisesti hänen asemaansa.

- - -

3

RATKAISU

3.1

Oikeusohjeet

Työttömyyskassat hoitavat lakisääteistä tehtävää. Työttömyyskassan jäsenten lakisääteisen työttömyysturvan järjestämisessä on kyse Vakuutusvalvontaviraston valvomassa tapahtuvasta ylimmän laillisuusvalvonnan piiriin kuuluvasta julkisesta tehtävästä. Koska päivärahapäätöksillä on vaikutusta työttömyyskassan jäsenen etuihin ja oikeuksiin, kyse on julkisen vallan käyttämisestä. Näin ollen perustuslain 22 §:n nojalla myös työttömyyskassojen tulee toiminnallaan turvata perusoikeuksien toteutuminen.

Työttömyyskassalain 2a §:n mukaan käsiteltäessä työttömyyskassan myöntämää lakisääteistä etuutta noudatetaan soveltuvin osin myös hallintomenettelylain säännöksiä. Puheena olevana ajankohtana voimassa olleessa

hallintomenettelylaissa ja etenkin vuoden 2004 alusta voimaan tulleessa hallintolaissa on säädetty yleisesti hyvän hallinnon perusteista. Perustuslain 21 §:n nojalla jokaisella on oikeus saada asiansa asianmukaisesti käsiteltyä toimivaltaisessa viranomaisessa. Siten myös työttömyyskassojen ja niiden etuuskäsittelijöiden velvollisuuksiin kuuluu hoitaa käsittelemänsä asiat huolellisesti ja oikein.

Puheena olevana ajankohtana voimassa olleen työttömyysturvalain (602/1984) 31 §:n (330/1997) 1 momentissa säädettiin, että jos etuutta oli maksettu aiheetta tai määrältään liian suurena, liikaa maksettu etuus oli perittävä takaisin. Saman pykälän 2 momentin mukaan takaisinperinnästä voitiin luopua joko kokonaan tai osittain, jos tämä katsottiin kohtuulliseksi eikä etuuden aiheeton maksaminen ollut johtunut etuuden saajan tai hänen edustajansa vilpillisestä menettelystä tai jos aiheettomasti maksettu määrä oli vähäinen.

3.2

Takaisinperinnästä

Asiakirjoista ilmenee, että Palvelualojen työttömyyskassa oli 23.2.2001 antamallaan päätöksillä evännyt kantelijan oikeuden työttömyyspäivärahaan 12.2.1998 lukien sekä koulutustukeen ja ylläpitokorvaukseen 18.1.1999 lukien. Samalla työttömyyskassa oli päättänyt periä kantelijalta takaisin hänelle ajalta 12.2.1998–31.3.1999 maksetut työttömyyspäivärahat ja ajalta 18.1.–29.1.1999 maksetut opintososiaaliset etuudet. Työttömyysturvalautakunta ja vakuutusosasto olivat hylänneet kantelijan valitukset.

Käytettävissäni olleiden asiakirjojen ja saatujen selvitysten perusteella asiassa on ilmeistä, että kantelijan puheena olevia etuusasioita Palvelualojen työttömyyskassassa käsiteltäessä oli menetelty virheellisesti ja että virhe oli työttömyyskassasta johtuva.

Voimassa ollut tai nykyinen työttömyysetuuksia koskeva lainsäädäntö ei lähtökohtaisesti tee liikaa maksetun etuuden takaisinperinnän osalta eroa siinä, kenen virheestä on kyse. Virheen tehnyt viranomaislainen tai muu julkista valtaa käyttävä yhteisö on lähtökohtaisesti suoraan lain nojalla velvollinen perimään liikaa maksetun etuuden takaisin, vaikka hakija olisikin toimittanut pyydetyt ja oikeat tiedot ja vaikka virhe olisikin johtunut yksinomaan etuuden myöntäjän toimenpiteestä.

Lainsäädännöstä on siten nähdäkseni pääteltävissä lainsäätäjän tavallaan hyväksyneen sen lähtökohdan, että usein hyvinkin monimutkaisten etuusasioiden käsittelyssä voi tapahtua virheitä myös viranomaisille tai muille julkista valtaa käyttävillä, vaikka hakemus sinänsä olisi asianmukainen. Tähän lähtökohtaan ei ole tuonut muutosta myöskään nykyinen, vuoden 2003 alusta voimaan tullut työttömyysturvalaki (1290/2002), jonka 11 luvun 10 §:ssä säädetään työttömyysetuuden takaisinperinnästä pääsäännön mukaan samalla tavalla kuin aiemmassa laissa. Lainkohta on sittemmin vielä muutettu (laki 354/2004) siten, että takaisinperinnästä voidaan nykyään luopua kokonaan takaisinperintää koskevan päätöksen antamisen jälkeen myös silloin, kun takaisinperintää ei etuuden saajan taloudellinen tilanne huomioon ottaen ole enää

tarkoituksenmukaista jatkaa tai kun perinnän jatkamisesta aiheutuisi perimättä olevaan etuuden määrään nähden kohtuuttomat kustannukset.

Saatavien vanhentumista koskevan lainsäädännön uudistamisen johdosta myös nykyiseen työttömyysturvalakiin on säädetty uusi takaisinperintäsaatavan vanhentumista koskeva 15 a § (354/2004), jonka mukaan päätös etuuden takaisinperinnästä on tehtävä viiden vuoden kuluessa sen maksupäivästä lukien.

Kyseistä uudistusta koskeva sta hallituksen esityksestä (HE 158/2003 vp) antamassaan mietinnössä eduskunnan sosiaali- ja terveystoimikunta (StVM 4/2004 vp) totesi muun muassa, että ylläpitävä maksuvelvollisuus pitkän ajan kuluessa voi olennaisesti heikentää perinnän kohteeksi johtuvan elinolosuhteita, koska perintään ei ole ollut mahdollisuutta varautua. Edelleen valiokunta totesi, että hyvässä uskossa toimineen asianosaisen luottamusta etuuspäätöksen pysyvyyteen on kuitenkin perusteltua suojata. Mitä pidempi aika on kulunut ilman, että takaisinperintään on ryhdytty, sitä perustellumpaa on valiokunnan mukaan suojata valintoja, joita edunsaaja on taloudellisen asemansa perusteella tehnyt.

Sosiaali- ja terveystoimikuntakaan ei kuitenkaan ottanut kantaa siihen, että virheellisesti maksettuja etuuksia ei ylipäättäen saisi periä takaisin pelkästään päätöksenteosta kuluneen ajan tai etuuden saajan vilpittömän mielen perusteella. Mikäli näin olisi tarkoitettu, asiasta olisi tullut nimenomaisesti säätää. Sen sijaan valiokunta ehdotti mietinnössään määrääjäksi, jonka kuluessa takaisinperinnästä on päätettävä, viittä vuotta hallituksen esityksessä ehdotetun kymmenen vuoden sijasta.

Takaisinperinnästä luopuminen joko kokonaan tai osittain on siten edelleenkin pitkälti viranomaisen tai muun etuuspäätöksen tehneen tahon harkinnassa. Tämä tarkoittaa, että ratkaisevaa merkitystä ei edelleenkään ole sillä syyllä, joka on aiheuttanut takaisinperintätilanteen. Näin ollen viranomaisen omakaan virhe ei vielä sinänsä ole peruste takaisinperinnästä luopumiselle.

Erityisesti silloin, kun ihminen itse on toiminut parhaan ymmärryksensä mukaisesti sekä vilpittömästi ja rehellisesti, takaisinperintä ymmärrettävästi voi tuntua kohtuuttomalta ja epäoikeudenmukaiselta. Kyse on nyt kuitenkin perimmältään ollut sellaisen etuuden takaisinperimisestä, johon kantelijalla ei etuuspäätöksiä alun perin tehtäessäkään olisi ollut oikeutta. Virhe etuuspäätöksessä ei luo henkilölle mainittuun etuuteen sellaista oikeutta, johon ei enää jälkikäteen voitaisi puuttua.

Etuuden hakijan vilpittömyys on kuitenkin mahdollista ottaa huomioon arvioitaessa takaisinperinnästä luopumista joko kokonaan tai osittain. Takaisinperinnän kohtuullisuutta arvioitaessa huomioon otettavia seikkoja ovat mm. asiakkaan sosiaalinen asema (esim. huoltovelvollisuus), hänen taloudellinen asemansa (esim. toimeentuloedellytykset) ja se, onko hän liikasuurituksen vuoksi menettänyt jonkun muun taloudellisen etuuden. Harkinnassa huomioon otettavia tekijöitä voivat olla myös viranomaisen tai muun vastaavan tahon mahdollinen myötävaikutus liikasuuritukseen sekä liikasuurituksesta kulunut aika (ks. HE 158/2003 vp, s.7).

Vakuutus oikeus on perustuslain 3 §:n 3 momentin tarkoittamana riippumattomana ja työttömyysturva-asioiden ylimpänä muutoksenhakuasteena lainvoimaisesti ratkaissut kysymyksen takaisinperinnän laillisuudesta ja kohtuullisuudesta. Laki jättää tässä suhteessa viranomaiselle harkintavaltaa. Oikeusasiamies ei voi puuttua tuomioistuinten harkintavallan käyttöön, jollei harkintavallan rajoja ole ylitetty tai harkintavaltaa muutoin käytetty väärin. Tämä tarkoittaa, että mikäli tuomioistuin on pysynyt sille kuuluvan harkintavallan rajoissa, oikeusasiamies ei voi ottaa kantaa siihen, onko päätös lopputulokseltaan hyvä vai huono. Oikeusasiamies ei voi myöskään muuttaa tai kumota viranomaisten tai tuomioistuinten ratkaisuja.

Johtopäätökseni on, että asiassa ei ole ilmennyt, että työttömyyskassa, työttömyysturvalautakunta tai vakuutus oikeus olisivat menettelleet vastoin lakia tai käyttäneet väärin harkintavaltaansa takaisinperintäasiaa käsitellessään.

3.3

Takaisinperintä luottamuksensuojan näkökulmasta

Asiaa voidaan arvioida myös laajempänä, julkisen vallan käytön uskottavuutta koskevana kysymyksenä. Silloin, kun hakija itse on menetellyt oikein ja toimittanut vaaditut tiedot ja selvitykset, hänellä on lähtökohtaisesti oikeutettu ja perusteltu odotus siitä, että asia ratkaistaan asianmukaisesti. Kyse on luottamuksensuojan periaatteesta, joka nyttemmin vuoden 2004 alusta voimaan tulleen hallintolain 6 §:ssä on vahvistettu lain tasolla hyvän hallinnon erääksi perusteeksi ja harkintavaltaa ohjaavaksi oikeusperiaatteeksi. Aiemmin se oli jo vakiinnuttamassa asemaansa yleisenä oikeusperiaatteena ilman lain nimenomaista säännöstäkin.

Luottamuksen suojaamisen keskeisenä sisältönä on hallintolakia koskevan hallituksen esityksen mukaan, että yksityisten tulee voida luottaa viranomaisten toiminnan oikeellisuuteen ja virheettömyyteen sekä viranomaisten tekemien päätösten pysyvyyteen. Luottamuksensuojan on myös todettu rajoittavan edunsvuovien päätösten peruuttamista taannehtivin vaikutuksin ja yleensäkin päätösten muuttamista yksityiselle haitalliseen suuntaan (HE 72/2002 vp, s. 55–56).

Luottamuksensuoja on kuitenkin rajoitettu koskemaan oikeusjärjestyksen perusteella oikeutettuja odotuksia. Oikeuskirjallisuudessa (Olli Mäenpää: Hallintolaki ja hyvän hallinnon takeet, 2004, s. 96–97) on todettu, että suojattavan luottamuksen on oltava asiallisesti perusteltu ja lain mukainen. Näin ollen luottamuksen suojaaminen edellyttää yleensä, että suojan kohde – kuten viranomaisen päätös – on lainmukainen ja että suojaan vetoava on ollut vilpittömässä mielessä. Esimerkiksi sinänsä täysin vakiintunut mutta lainvastainen viranomaiskäytäntö ei mainitun teoksen mukaan perusta tällaista suojaa, johon asianosainen voisi vedota.

Edellä todetun perusteella näyttäisi siten siltä, että vaikka kantelijalle edullisia etuuspäätöksiä oli tehty pitemmän aikaa tai ainakin useammalle ajanjaksolle,

Luottamuksensuojan syntyminen edellyttäisi joka tapauksessa, että päätökset olisivat alun perin olleet lainmukaisia. Nyt takaisinperintä oli perimmältään johtunut juuri siitä, että työttömyyskassa oli tehnyt myöntäviä päätöksiä, vaikkeivat kantelijan olosuhteet olleet vastanneet työttömyysturvalaissa säädettyjä edellytyksiä. Siten päätökset olivat käytännössä olleet lainvastaisia, joten ne eivät edellä siteeratun oikeuskirjallisuudessa esitetyn näkemyksen perusteella näyttäisi nauttivan luottamuksen suojaakaan siitäkään huolimatta, että etuuden saaja olisi ollut vilpittömässä mielessä. Tämä liittyy käsitykseni mukaan takaisinperintää koskevan lainsäädännön tavoitteeseen estää sellaisen tilanteen syntyminen, jossa joku pääsisi hyötymään taloudellisesti viranomaisen virheestä. Toisaalta katson, että tällä näkökohdalla on korostunut merkitys ennen muuta silloin, kun etuuden saaja on itse toiminut vilpillisesti. Nyt ei kuitenkaan ole ollut tästä kysymys.

Luottamuksensuoja voi viranomaisen toiminnan näkökulmasta käytännössä merkitä nähdäkseni esimerkiksi sitä, että silloin, kun jonkin etuuden myöntäminen perustuu harkinnanvaraisiin seikkoihin, samaa henkilöä koskevat eri aikoina tehdyt päätökset eivät voi olla keskenään erilaisia, mikäli kyseisissä ratkaisun kannalta olennaisissa seikoissa ei ole lainkaan tapahtunut muutosta. Luottamuksensuojalla on siten kytkentä julkisen vallan käytön johdonmukaisuuteen ja ennustettavuuteen.

Totean kuitenkin, että luottamuksen suojan periaatteen soveltaminen edellyttää tapauskohtaista harkintaa. Tämän vuoksi ja kun tätä periaatetta koskevaa ratkaisukäytäntöä on vielä verraten vähän, tarkempia analyysejä sen soveltamisesta ei juurikaan vielä ole tehtävissä. Lisäksi nyt puheena olevan tapauksen arvioinnissa on otettava huomioon, että tämä hallintomenettelyä ohjaava periaate on tullut lakiin perustuvana oikeusperiaatteena voimaan vasta 1.1.2004 lukien, vaikkakin se jo tätä ennen oli jossain määrin alkanut vakiintua itsenäiseksi hallinto-oikeudelliseksi periaatteeksi. Näin ollen työttömyyskassan menettelyä, joka ajoittuu aikaan ennen hallintolain voimaan tuloa, ei juurikaan ole mahdollista arvioida tältä pohjalta.

Vaikka työttömyyskassalla sinänsä olikin ollut lakiin perustuva oikeutus hakea päätösten poistamista ja ryhtyä takaisinperintään, toistuva virheellisyys päätöksenteossa ja se, että asianmukaisella tosiseikkoihin paneutumisella perusteettoman etuuden maksaminen ja siitä seurannut takaisinperintä olisi voitu välttää näin kuitenkin tapahtumatta, on mielestäni kuitenkin ollut omiaan vähentämään julkisen vallan käytön ennakoitavuutta ja uskottavuutta.

Näin ollen vaikka kyse ei siten olisikaan siitä, että etuuden hakija takaisinperinnän myötä joutuisi vastuuseen viranomaisen tekemästä virheestä, asianosaisesta voi kuitenkin perustellusti siltä tuntua. Tämän vuoksi etuuspäätösten tekijät eivät saa ikään kuin tuudittautua siihen ajatukseen, että virheistä voi aina selvittää takaisinperintämenettelyn käynnistämällä, vaan jatkossa asiakkaan luottamuksen suojaamiseen on hallintolain 6 §:n perusteella kiinnitettävä julkisen vallan käytössä enenevässä määrin huomiota. Korostan tässä yhteydessä myös julkisen vallan käyttöön liittyvää virka- ja vahingonkorvausvastuuta.

Totean vielä, että vaikka takaisinperinnän tarkoitus perimmältään onkin tavallaan ennallistaa tilanne sellaiseksi kuin se olisi ollut ilman tuota virheellistä päätöstä, tämä periaatteellinen lähtökohta kuitenkin harvoin käytännössä sellaisenaan toteutuu. Sitä vastoin arkipäivän elämän tarpeisiin käytettyjen tukien palauttaminen myöhemmässä vaiheessa voi palautusvelvollisen näkökulmasta johtaa pikemminkin hyvinkin vaikeisiin taloudellisiin ongelmiin.

3.4

Takaisinperintäasiaa koskeva johtopäätös

Vaikka takaisinperintämenettely sinänsä onkin ollut lakiin perustuva ja vakuutus oikeuden lainvoimaisella päätökselläan kohtuulliseksi vahvistama, katson kuitenkin työttömyyskassan osalta, että puheena olevien takaisinperintään johtaneiden etuspäätösten virheellisyyden vuoksi ja sen johdosta, että virheellisiltä päätöksiltä olisi voitu välttyä perehtymällä asiaankuuluvalla tavalla ennen päätöksentekoa työttömyyskassan käytettävissä olleisiin kantelijan oikeudellisen aseman kannalta merkityksellisiin tietoihin, työttömyyskassan menettelyä ei voida pitää perustuslain 21 §:ssä lueteltujen oikeusturvatekijöiden mukaisena. Näin ollen kassa ei ollut turvannut kantelijalle oikeutta saada asiansa perusoikeutena turvattun hyvän hallinnon edellyttämällä tavalla asianmukaisesti käsitellyksi. Tämän vuoksi kassan menettely ei ole myöskään ollut perustuslain 22 §:n tarkoittamalla tavalla perusoikeuksien toteutumisen turvaamiseen tähtäävää.

Tämän johdosta kiinnitän Palvelualueen työttömyyskassan huomiota vastaisen varalle huolellisuuteen etuasasioiden käsittelyssä sekä niihin takaisinperintää ja luottamuksensuojaa koskeviin näkökohtiin, joita olen edellä kohdissa 3.2 ja 3.3 esittänyt.

Sellaisiin toimenpiteisiin, jotka kantelijan toivomalla tavalla voisivat johtaa takaisinperinnästä luopumiseen, oikeusasiamiehellä ei ole toimivaltaa. Totean kuitenkin, että työttömyysturvalain takaisinperintää koskevaan säännökseen nytemmin tehty muutos (354/2004) näyttäisi tietyin edellytyksin antavan mahdollisuuden luopua takaisinperinnästä myös takaisinperintää koskevan päätöksen antamisen jälkeen. Oikeusasiamiehellä ei kuitenkaan ole mahdollisuutta ottaa kantaa siihen, olisiko siihen nyt puheena olevassa tapauksessa edellytyksiä.

3.5

Lainsäädännön muutoksista tiedottamisesta

Kantelija on kertonut ennen liiketoiminnasta luopumistaan olleensa yhteydessä (ilmeisesti keväällä 1994) työttömyyskassaan ja työvoimatoimistoon selvittääkseen oikeudellista asemaansa työntekijänä ja työttömänä työnhakijana. Kantelija oli kertomansa mukaan saanut neuvon, että hän luovutettuaan liiketoiminnan voi ilmoittautua työttömäksi työnhakijaksi ja hakea työttömyyspäivärahaa. Kantelija on tyytymätön siihen, että hänelle ei tuolloin eikä

myöhemminkään ollut kerrottu työttö myysturvalainsäädännön tulevasta muutoksesta (1.1.1995 lukien), joka vaikutti hänen oikeusasemaansa.

Vakuutusvalvontaviraston selvityksessä on todettu, että kantelijan yhteydenoton aikoihin puheena olevaa lain muutosta koskevaa hallituksen esitystä (HE 267/1994 vp) ei vielä ollut annettu eduskunnalle, vaan se annettiin 21.10.1994 ja lain muutosta koskeva eduskunnan vastaus puolestaan 14.12.1994. Laki vahvistettiin 22.12.1994 ja se tuli voimaan 1.1.1995 lukien.

Yleisellä tasolla totean vireillä olevista lainsäädäntöhankkeista tiedottamisen osalta, että kyse on ennen muuta perustuslain 21 §:ssä perusoikeutena turvattuun hyvään hallintoon kuuluvasta neuvontavelvollisuudesta ja sen laajuudesta mutta myös edellä jo todetusta luottamuksensuojasta. Neuvontavelvoitteen voidaan mielestäni katsoa kattavan ainakin sellaisista lainsäädännössä tapahtuvista muutoksista tiedottamisen, joiden varmuudella tiedetään toteutuvan. Toisaalta epävarmoistakin muutoksista tiedottaminen voi joissakin tilanteissa olla paikallaan siinä mielessä, että asiakas voi ainakin varautua olosuhteissa ehkä tapahtuviin muutoksiin, vaikkei muutoksen sisällöstä vielä tarkkaa tietoa olisikaan.

Puheena olevan kaltaiset loppuvuoteen ajoittuvat ja monissa tapauksissa valtion talousarvion hyväksymiseen sidoksissa olevat lainsäädäntömuutokset ovat ongelmallisia silloin, kun ne tulevat – ja usein näin on – voimaan heti seuraavan vuoden alusta. Tällöin lopullisista muutoksista tiedottamiselle jää valitettavan vähän aikaa. Eduskunnan lainsäädäntövallan käyttö heijastuu osaltaan toimeenpanoviranomaisten toiminta-aikatauluihin. Oikeusasiamiehellä ei kuitenkaan ole toimivaltaa puuttua eduskunnan lainsäädäntövallan käyttöön eikä myöskään niihin aikatauluihin, joilla se toimivaltaansa kuuluvia asioita käsittelee.

Totean kuitenkin, että olen jo aikaisemmin 25.3.2004 antamassani päätöksessä dnro 390/4/04 kiinnittänyt perimmältään samaan ongelmaan työministeriön huomiota tapauksessa, joka koski työkokeiluun liittyviin etuuksiin valtion talousarvion hyväksymisen myötä tulevia muutoksia ja mahdollisuuksia niistä tiedottamiseen.

Totean kuitenkin, että yksityiskohtainen ennakkotiedottaminen vielä toteutumiseltaan epävarmasta lainsäädäntömuutoksesta ei välttämättä ole tarkoituksenmukaista siinäkään tapauksessa, että ennakkotietoa tulevan hallituksen esityksen yleisistä suuntalinjoista olisi ollut jo olemassa. Tämä johtuu siitä, että hallituksen esitykset voivat muuttua eduskuntakäsittelyn aikana.

Eduskunnan oikeusasiamiehestä annetun lain mukaan yli viisi vuotta vanhaa asiaa ei tutkita, ellei siihen ole erityistä syytä. Katson, että ajan kulumisesta johtuen enää ei ole selvitettävissä, millaista neuvontaa kantelijalle oli yli kymmenen vuotta sitten annettu. Toisaalta tällä seikalla ei nähdäkseni nyt ole ratkaisevaa merkitystä, koska käytettävissäni olleestakin aineistosta on jo pääteltävissä, että kantelijan ensimmäinen yhteydenotto oli ajoittunut ajankohtaan ennen puheena olevaa lainmuutosta koskevan hallituksen esityksen antamista.

Edellä todetun vuoksi kats on, että asiassa ei tältä osin ole ilmennyt sellaista erityistä syytä, jonka johdosta annetun neuvonnan oikeellisuutta olisi perusteltua enemmälti ryhtyä selvittämään.

4

TOIMENPITEET

Saatan edellä kohdassa 3.4 esittämäni käsityksen Palvelualojen työttömyyskassan menettelyn virheellisyydestä sen tietoon. Tässä tarkoituksessa lähetän sille jäljennöksen tästä päätöksestäni. Samalla lähetän jäljennöksen päätöksestä tiedoksi Vakuutusvalvontavirastolle.

Kirjeen liitteet palautetaan ohessa.